

Política local

Fa dies que amb motiu d'un article nostre en el qual denunciàvem la política confusionista d'un confrare local, l'alludit inseria un editorial sota el títol que encapsala aquestes ratlles amb el qual evadia la contestació de quant li dèiem, emparant-se en el propòsit de no reincidir en velles polèmiques periodístiques locals, de mal averany, segons el confrare, o que sols donaren un mal fruit consistent en el deserèdit de llurs autors i sense profit, o amb profit negatiu, per la ciutat.

El confrare alludit, aprofitava l'avinentesa, per elogiar el reusenisme d'homes d'èpoques pretèrites als quals fou precís combatre amb les armes per aquella gent emprades, que, portats pel seu orgull i esperit de domini, vingueren a dir un dia que el que no fos dels seus no podria viure a Reus.

A més, el confrare retreia el fet de les dues darreres campanyes electorals, i n'elogiava llur esperit civil.

Sobre això darrer ja tinguérem ocasió de fer-hi les pertinents reserves en plena campanya electoral última, en la qual, si bé des de la premsa, s'aparentava un esperit enlairat, en canvi, privadament, i en tota avinentesa de propaganda per Reus i pels pobles, es feu la més baixa, la més denigrant, la més incivil de les campanyes, dedicant-se els nostres contraris més que a la lluita noble de les idees, a la caça infamant de l'home.

Deliberadament havíem deixat passar l'article alludit del confrare, a qui tampoc anomenàvem, perquè coincidíem en el seu fons sobre la conveniència de no reincidir en velles querelles, tant perquè ja no tenen raó d'ésser, com perquè avui estan superades per un nou esperit civil més culte i enlairat. Puix pensem que és convenient per part de la premsa local no fer el mal a Reus que suposen les campanyes d'escañol personalistes sense una finalitat política o social d'interès general.

Això ho diem sense retractar-nos de res, naturalment, de l'article nostre en el qual sense ferir les persones en el seu aspecte de vida privada, assenyalàvem el fet anòmal de la coincidència d'uns homes de

doctrina i ideari polític antagònics, en la redacció d'una fulla periodística òrgan d'un partit i una política, des de la qual recolzen un mosaic d'idees i actuacions, únicament coincidents en combatre l'Esquerra Republicana de Catalunya i Macià, avui completament injust i àdhuc antipatriòtic en el que es refereix al President de la Generalitat de Catalunya, per la seva alta significació i encarnació dels ideals de la Pàtria.

Assenyalàvem fets i aportàvem dades que extrèiem del propi confrare, per a cohonestar les nostres queixes, sense el propòsit, però, d'encetar una campanya, ni una polèmica al marge de la mútua consideració i estima que ens devem com a confreres i reusenes i com a homes, sobretot pensant que a Reus més que a desunir, hi ha moltes coses a unir, almenys la bona voluntat de tots els reusenes per tal d'impulsar el progrés del nostre poble, procurant treure'l de la situació de marasme en que ha caigut, de fallida de valors, de crisi de tots els ordres... Mes, ha vingut a les nostres mans una fulla periodística forastera on apareix una injúria pel nostre diari escudada en l'anònim i que, pels antecedents que en teníem, puix ja era quelcom anunciat per prohoms d'enfront a amies nostres, és quelcom pensat, impulsat o suggerit per gent que es van ten de la seva cultura i civilitat.

Naturalment que nosaltres despreciam a l'autor material de la injúria que ha de tenir en molt poca estima la pròpia honra, quan no repara en l'insult per l'insult mateix, canallese i covart; però sí que volem recullir aquest aspecte polític de suggestió de l'insult, de l'agressió covarda per l'espatlla dels franc tiradors, dels anònims irresponsables.

Puix volem constatar, públicament, com les gasten els nostres adversaris, alhora que els fem avinent que no estem disposats a aguantar procediments encoberts i jesuítics que prometem desenmascarar i produir nos, en l'legítimadefensa, com correspongui i amb les armes de què disposem, per bé que ho sentirem molt per nosaltres, pels altres i per Reus.

La Telefònica no pot perdre

Aquesta vaga de Telèfons, passades les efervescències dels primers dies, es desenvolupa ara en un penós període de cronicitat. Els serveis es donen molt malament, bon nombre d'aparells no funcionen, els telefonemes es retrassen. Tot plegat, la cosa és deplorable i les molèsties i perjudicis ja no es compten.

Com totes les vagues, és clar, no hi ha necessitat de dir-ho. Per això la vaga és una arma d'efectes tan potents perquè comptant amb el trasbals i les pèrdues que produeixen, totes les parts procuren cedir per tal que el conflicte s'allunyi. En aquest món, però, no hi ha res tallat a la mateixa mida: la vaga de la Telefònica és un problema distint a les altres perturbacions socials. Hi entra un nou factor: l'actitud del públic abonat a un aparell telefònic. No ja aquella actitud platònica d'adhesió o d'animadversió, que té sempre la gent per tot afer públic, sinó el cas concret de la retribució que es mereix un servei que no es presta.

Hi ha una corrent d'opinió que diu: No ajudem als boicotejadors de la Companyia, boicotejant els seus ingressos. Mes aquesta manera de pensar no té raó absolutament. En qualsevol altre ordre de serveis, si no me'ls donen, jo no els haig de pagar. Si hi hagués una vaga, a conseqüència de la qual jo no rebés fluid elèctric, el desgavell seria certament molt amb l'únic consol, però, que el meu comptador restaria immòbil. Una vaga de tramvies em faria anar a peu, però m'estalviaria el trajecte. I si el servei telefònic es cobrés per mitjà de la introducció d'una moneda a l'aparell, com es fa a França i no sé si en altres llocs, l'estar incomunicat voldria dir, al mateix temps, que la companyia no percebria ni un cèntim... La cosa es claríssima i no hi ha perquè insistir.

Doncs en el cas que ens ocupa l'abonat haurà de pagar la seva quota tan abusiva per un servei absurd, ple d'incomunicacions i d'irregularitats. I, segurament, perquè la cosa tingui més gràcia, ell mateix haurà de portar els diners a la caixa de la Companyia, ja que aquesta, en un amable avís li dirà que no té prou personal per anar a cobrar-li.

Així dona gust! La vaga, amb

aquestes condicions pot durar tot el que es vulgui. Si la Companyia cobra el mateix i no paga els vaguistes, no fóra insensat solucionar una cosa tant i tant financiera? No és poc bonic això de tenir una fonda que sempre es cobri el mateix, tant si dones gat com llebra.

No volem amb aquestes paraules defensar als vaguistes. Pel sol fet de plantejar una perturbació en moments poc oportuns, deu fer-los mirar amb prevenció pels qui som amants i defensors de la República. Però els Poders públics no deuen perdre de vista a la Telefònica i si, en el seu dia, ineudiblement, tenen de revisar el seu contracte, ara, amb caràcter d'urgència, deurien decidir la legalitat que es cobressin unes quotes per uns serveis que no es donen ni es poden donar.

J. R.

Com parla de Macià un català d'Occitània

"La Nau" de dimecres, publica una conversa del seu redactor Enric Palau, amb el catedràtic de la Universitat de Tolosa, apòstol a Occitània del catalanisme, Camil Soula. L'entusiasta catalanòfil parla del regionalisme occità i de la opinió francesa davant Catalunya. En aquest punt, parla de Macià, de les quals manifestacions ens plau reproduir el següent:

—Ja que parlem de Macià i que vós l'heu conegut, doneu nos la vostra opinió del nostre President?

—Professo des de molt de temps per Francesc Macià una gran veneració i crec que el seu paper en la història de Catalunya haurà estat providencial. Macià, essent l'home que per la seva noblesa està per damunt de tots els partits, em sembla el més indicat per representar tots els catalans en el moment de reclamar llurs llibertats a Espanya. Macià és el contrari d'un home de negocis; mai ha enganyat a ningú. Sempre ha viscut per la causa catalana i mai n'ha viscut. Justament si es perden les causes és degut a la gent que en viuen.

—Creieu a Macià susceptible d'assegurar l'organització de Catalunya un cop alliberada?

—Sense cap dubte. Macià porta amb ell la noblesa que cal per una pacificació."